

Az Úr találkozni akart Péterrel, azt akarta, hogy Péter megismerje Őt mélyebben, mint ahogy eddig ismerte. Nem először találkozik vele. Péter már korábban felismerte, hogy Jézus a Messiás. Elfogadta Őt, és új nevet kapott Tőle: Kőszikla (Jn 1,41–42). Az ilyen találkozás, ahol az Úr Jézus bemutatkozik, megláthatom, hogy ki Ő valójában, Ő pedig új nevet ad nekem, ami azt jelenti, hogy az Övé vagyok – nem maradhat annyiban, folytatása kell, hogy legyen.

Azt is tudta Péter, hogy Jézusnak hatalma van, csodát tud tenni. Láthatta, hogyan gyógyította meg az anyósát úgy, ahogy ember nem tudta volna meggyógyítani.

Péter már az Úr Jézusé volt, már hitt benne, tudta, ki Ő. Tovább kell folytatódnia ennek a kapcsolatnak. Ez itt egy újabb találkozás Jézussal. Ezután követni fogja Őt mint tanítványa, azután átélhette, ahogy az Úr a feltámadása után újra megkeresi őt, megbocsát neki, feladatot ad neki, és végül ahogyan majd Szentlelkét adja neki, hogy „örökre benne maradjon”. Egyre szorosabbá, rendszerezesebbé, folyamatosabbá válik a kapcsolata az Úrral.

Jézus Krisztus minden embert, akit valaha megszólított, ezen az úton akar végigvezetni: azt akarja, hogy ismerjük meg egyre jobban: lássuk, hogy ki Ő, lássuk meg, mit mutat nekünk önmagunkról. Fogadjuk el, sőt éljünk benne abban, hogy Ő megbocsát és annak ellenére szeret, amilyenek vagyunk, és egyre jobban bízunk benne, szeressük Őt.

Ez a találkozás bemutatja kicsiben, ahogy az Úrral való kapcsolat egyre szorosabbá, személyesebbé válik. Az elején Jézus a sokaságot tanítja; Péter egy a hallgatók közül. Amit hall, abból sok mindent meg tud már erősíteni: úgy van, én is láttam, így ismertem meg Jézust. Én már „megtaláltam a Messiást”, mindenkinek fel kellene ismernie, hogy Ő az. Jó, hogy Ő szól, bárcsak megértenék, amit tanít.

Aztán Jézus beszáll Péter hajójába. Péter ekkor már nemcsak hallgató, hanem közreműködő, segítő, „házigazda”. Beljebb eveznek a partról, Jézus így közelebb van őhozzá, mint a sokasághoz. Megtiszteltetés – de nem az a célja, hogy csak az enyém, csak Péteré legyen; nem az a cél, hogy csak én halljam, amit az Úr Jézus tanít. Az volt a cél, hogy a sokaság is jobban lássa és jobban hallja Jézust. Amikor engem hív „egy kissé beljebb a földtől”, közelebb magához, és beszél velem, tanít, annak üzenete van a „sokaság” felé is. Tudják, hogy Jézus Krisztusé vagyok, és hogy folyamatosan tanulok tőle? Hallják, hallották, hogy ki Jézus; hogy mit tett értük? „Tanítom-e, amit Ő cselekedett, és cselekszem-e, amit Ő tanított?”

Azután elhagyják a sokaságot. „Evez a mélyre”, mert az Úr ott akar megmutatni valamit. Ahol már nincsenek ott mások; legyen az Istennel való kapcsolatonak „belső szobája”, olyan, ahova mások nem látnak be. Mert az Úr személyesen akar beszélni velünk, nemcsak közösségben. Így mutathat rá bizonyos bűnökre és adhatja rá a bocsánatot; így adhat olyan feladatokat, amilyeneket másoknak nem; rám bízhat embereket, akiket másokra nem bíz rá; vagy „csak” meg akar mutatni valamit, amit látva ott és akkor én hálás lehetek és dicsérhetem Őt.

„Vessétek ki a hálótokat fogásra”: ha az Úr szavára a mélyre evezünk, ott biztosan kapunk tőle valamit. Itt, a „mélyen” már olyat kér tőlem, amit csak hittel, engedelmeségből lehet megtenni. Amit kér, annak emberi ész és tapasztalat alapján semmi értelme. „A Te szavadra mégis...” Ott, akkor Péternek egyértelmű volt, hogy az Úr szól. Ma az Ő bennünk lévő Lelke teheti világossá. Hisszük-e ezt, és tudunk-e az Ő szavára cselekedni?

„Eredj el tőlem, Uram, mert bűnös ember vagyok.” Péter tudta eddig, hogy ki Jézus. Hitt neki, tudott engedelmeskedni a saját esze ellenére is. De azt csak most ismeri fel, hogy bűnös; hogy ezért nem lehetne együtt az Úrral („eredj el tőlem”), elveszett, és hogy mégis szüksége van rá.

Most ismerheti meg azt, hogy az Úr Jézus mit tesz a bűnössel – mit tesz ővele, aki most meglátta a bűneit. Jézus válasza, az, hogy „ne félj”, most már neki szól, és így már valóban nem kell félnie.

Fontos, hogy meghalljuk, amikor az Úr megszólít, amikor tanít. Fontos, hogy tudjuk róla, hogy ki: Úrnak valljuk Őt, és engedelmeskedjünk. De Ő ennél mélyebbre akar vinni: lássam azt is, hogy én ki vagyok, és halljam meg, hogy Ő ennek ellenére azt mondja: ne féljek, mert megváltott.

Csak ezután ad feladatot. Ezután ad „észt, erőt, szívet” ahhoz, hogy embereket fogjak; hogy ne csak vágyjak rá, hogy „a sokaság is megismerje Őt”, hanem hittel tudjak imádkozni értük, és szólni nekik Jézusról, az Ő szavát, amikor Ő erre alkalmat ad.

„Elhagytak mindent és követték Őt.” Mi is elindultunk Jézussal, követjük Őt. Mi is elengedtünk, elhagytunk olyasmiket, amik a régi életünkhöz tartoznak. És ezek helyére a Krisztushoz való ragaszkodás került. Ebben jussunk, „evezzünk” még mélyebbre Ővele!

Lk 12,34

„Mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz a ti szívetek is.”